

ΔΥΩ ΗΡΩΔΑΣΜΑΤΑ

ἐν δακτυλικῷ ἑξαμέτρῳ καταληκτικῷ
μετὰ παραφράσεων αὐτῶν εἰς δημοτικὴν γλῶσσαν ἐν ἰάμβῳ
τετραμέτρῳ καταληκτικῷ

ποιηθέντα καὶ προσφωνηθέντα τοῖς δῶ ἑξόχοις

ΠΟΛΙΤΙΚΟΙΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΒΑΛΙΓΚΤΩΝ ΚΑΙ ΓΑΜΒΕΤΤΑ

τῷ μὲν,

Προέδρῳ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου
καὶ Ὑπουργῷ τῶν Ἐξωτερικῶν

τῷ δὲ,

Προέδρῳ τῆς τῶν Γάλλων Βουλῆς.

ὑπὸ

ΧΡ. Γ. ΚΑΛΩΤΑΙΟΥ

πρώην Διευθυντοῦ καὶ ἐκ τῶν ἰδρυτῶν
τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικοῦ Λυκείου
νῦν δὲ καθηγητοῦ τῶν Ἑλληνικῶν
ἐν τῷ Διεθνεί Ἐκπαιδευτηρίῳ Χ. Δημοπούλου
ἐπισυνημμένων ἅμα σχετικῶν ἐπιστολῶν
καὶ τινῶν σημειώσεων.

Ἐπὶ τούτοις καὶ ἐν θαλερὸν δάκρυ γυθὲν εἰς τὴν μνήμην

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΒΑΛΛΩΡΙΤΟΥ

τοῦ πανελληνίου ποιητοῦ.

ΕΝ ΒΡΑΙΛΛΑ

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου Περικλέους Μ. Πεστεμαλτζιόγλου.

1879.

ΔΥΩ ΗΡΩΔΑΣΜΑΤΑ

έν δακτυλικῷ ἑξαμέτρῳ καταληκτικῷ
μετὰ παραφράσεων αὐτῶν εἰς δημοτικὴν γλῶσσαν έν ἰάμβῳ
τετραμέτρῳ καταληκτικῷ

ποιηθέντα καὶ προσφωνηθέντα τοῖς δὺο ἐξόχοις

ΠΟΛΙΤΙΚΟΙΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΒΑΛΙΓΚΤΩΝ ΚΑΙ ΓΑΜΒΕΤΤΑ

τῷ μὲν,

Προέδρῳ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου
καὶ Ὑπουργῷ τῶν Ἐξωτερικῶν

τῷ δὲ,

Προέδρῳ τῆς τῶν Γάλλων Βουλῆς.

ὑπὸ

ΧΡ. Γ. ΚΑΛΩΤΑΙΟΥ

πρώην Διευθυντοῦ καὶ ἐκ τῶν ἰδρυτῶν
τοῦ έν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικοῦ Λυκείου
νῦν δὲ καθηγητοῦ τῶν Ἑλληνικῶν
έν τῷ Διεθνεί Ἐκπαιδευτηρίῳ Χ. Δημοπούλου
ἐπισυνημμένων ἅμα σχετικῶν ἐπιστολῶν
καὶ τινῶν σημειώσεων.

Ἐπὶ τούτοις καὶ έν θαλερὸν δάκρυ χυθὲν εἰς τὴν μνήμην

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΒΑΛΛΩΡΙΤΟΥ

τοῦ πανελληνίου ποιητοῦ.

ΕΝ ΒΡΑΙΛΛΑ

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου Περικλέους Μ. Πεστεματζιόγλου.

1879.

« Οἷος πέπνυται τοῖδε σκιαὶ αἴσσουσιν. »
(Ὀδύσσ. Κ. 495).

SISMANOGLIO
MISAKO

Τῇ

τῇ διακεκριμένῃ φιλογενεῖα ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων

Κυρίων καὶ Κυριῶν,

καὶ ἰδίᾳ τῷ ἀκραιφνεῖ πατριωτισμῷ

τῶν πολυπαθῶν καὶ πολυπλάγχτων Ἑπειρωτῶν, Θεσσαλῶν,

Μακεδόνων καὶ Θρακῶν,

τῇ τε εὐγενεῖ καρδίᾳ παντὸς φιλέλληνος τάδε ἀσμάτια

ἱερὸν

ὁ ἄσας

ΤΟΙΣ ΕΝΤΕΥΞΟΜΕΝΟΙΣ.

Ἀγάπη πρὸς τὴν φιλότατην ἡμῶν πατρίδα, τὸ γλυκύτατον καὶ ὄνομα καὶ πρᾶγμα, ἀγάπη ἔνθερμος ζῶσα καὶ μετὰ πολυχρόνιον ἀποδημίαν ὑπηγόρευσε τάδε ἐπύλλια, ἅπερ καὶ ἑαυτὰ μὲν οὐδεμίαν ἔχουσιν ἴσως σημασίαν πλὴν τῆς ιδέας, τῆς ὑπαγορευσάσης ταῦτα, τῶν τε σεπτῶν ὀνομάτων ἀνδρῶν ἐξόχων καὶ εὐκλεῶν, ὧν ἡ μεγάθυμος γενναιότης ἢ τε θεοεἶκελος φιλανθρωπία ταύτην τὴν ιδέαν ἐνέπνευσε.

Προτροπαῖς φίλων ἐκδίδονται τύποις, ὅπως τότε πολυμνητον κλέος τοιούτων διαπρεπῶν ἀνδρῶν εἰς γενεάς γενεῶν παραδοθῆ ἔν εὐφημίαις, ἢ τε ἐκδήλωσις τῆς εὐγνωμοσύνης ἔθνους εἰδότος εὐγνωμονεῖν πρὸς τοὺς ἀληθεῖς αὐτοῦ εὐεργέτας καὶ προστάτας συνδιαιωμισθῆ. Ἀφιεροῦνται δὲ τῇ φιλογενεῖα ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων Κυρίων καὶ Κυριῶν, καὶ ἰδίᾳ τῷ ἀκραιφνεῖ πατριωτισμῷ τῶν πολυπαθῶν καὶ πολυπλάγκτων Ἡπειρωτῶν, Θεσσαλῶν, Μακεδόνων καὶ Θρακῶν, τῇ τε εὐγενεῖ καρδίᾳ παντὸς φιλέλληγος πρὸς ὠφέλειαν ἀπόρου σπουδαστοῦ, ὅπως συμπληρώσῃ τὰς ἐπιστημονικὰς αὐτοῦ σπουδὰς.

ὁ ποιήσας.

καταστάσει τὸν ἑαυτὸν νομίζων ὡς ὅτι οὐδένα ἰδίῳ ἀχρῶ
καταστάσει τὸν ἑαυτὸν νομίζων ὡς ὅτι οὐδένα ἰδίῳ ἀχρῶ

Πρὸς τὸν Ἐξοχώτατον Κύριον Κύριον Βαδιγ-
κτῶνα, Πρόεδρον τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, καὶ
Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλικῆς Δημο-
κρατίας κτλ. κτλ. κτλ.

Ἐξοχώτατε,

Ἐπὶ τῶν στεφάνων, οὓς τὰ πολυπλάνητα τέκνα τῆς
Ἠπείρου καὶ Θεσσαλίας, ἀπείρως εὐγνωμονοῦντα, πλέκουσι
καὶ προσφέρουσιν ὡς φόρον εὐγνωμοσύνης ὀφειλόμενον τῇ
Ἑμετέρα Ἐξοχότητι καὶ τῷ γενναίῳ ἔθνει τῶν Γάλλων ἐπὶ
τῇ μεγαθυμίᾳ, μεθ' ἧς αἰείποτε ὑπερασπίζεται τὰ δίκαια τῶν
ἀναξιοπαθούτων λαῶν, ὡς καὶ νῦν τῆς προσφιλεστάτης μοι
πολυστενάκτου πατρίδος Ἠπείρου, συγχωρηθήσομαι καὶ ὁ
εὐσεβάστως ὑποφαινόμενος, ὅπως προσθέσω μικρὸν φύλλον
δάφνης ποιητικῆς, ὅπερ ἔδρεψα μὲν ἀπὸ τοῦ ἐλικωνίου ἄλ-
σους, τριακοντούτης ὅμως ἀποδημίας, μᾶλλον δ' εἰπεῖν ἐκού-
σιος ἔξορία ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἀπεξήραναν, νῦν δὲ δροσερὰ αὔ-
ρα ἐλευθερίας ἀπὸ τῶν φιλελευθέρων τῆς Γαλλίας ἐδαφῶν
πνεύσασα ἔδωκε πνοὴν ζωῆς τῇ τέως σιγῶσῃ ἱερᾷ χρησιμω-
δῶ Δωδωναίᾳ ὄρῳ, ἐνεψύγωσε δὲ καὶ τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς
ἀλλοδαπῆς περιπλανωμένους ἀπάτριδας Ἠπειρώτας καὶ Θεσ-
σαλοὺς, καὶ δὴ καὶ τὸν ὑποφαινόμενον ἀσθενῆ ἀσιδὸν διὰ τῆς
ὑποφωσκούσης ἐλπίδος, ὅτι οὐκ εἰς μακρὰν τὸ νόστιμον ἤμαρ
πανηγυρίζομεν, καὶ ἀπολαύσομεν τοῦ γλυκυθύμου εὐτυχήμα-
τος, ὅπως ἀποθέσωμεν τὰ ἀειπαθῆ καὶ πολύπλαγκτα σώματα
ἡμῶν ἐν τοῖς κοιμητηρίοις τῶν πατέρων ἡμῶν.

Εἶθε ἡ Γαλλία, ἡ ἐνδοξος καὶ ἵπποτική Γαλλία διασώζη
τὴν ἐλευθερίαν, πρὸς ἣν καταδοκοῦντα ἀφορῶσι καὶ τὰ λοιπὰ
τῆς Ἑλλάδος μέρη... Σὺν τῇ ἐκδηλώσει ταύτης τῆς εὐχῆς
περαίνω τὴν παροῦσαν Ἠπειρώτης, ὃς θεωρῶ ἑμαυτὸν εὐ-

SISMANOGLIO
MEGAKO

τυχῆ, διότι βλέπω τὸ μέγα τῶν Γάλλων ἔθνος ὑπηρετούμενον
ὑπὸ ταιούτου ἐξόχου ὑπουργοῦ, οἷος ἡ ἡμετέρα ἐξοχότης.

Βραίλα τῆ 15 Ἰουνίου 1879.

Τῆς Ἑμετέρας Ἐξοχότητος

ταπεινότατος θεράπων

ΧΡ. ΚΑΛΩΤΑΙΟΣ

Πρώην διευθυντῆς καὶ ἰδρυτῆς τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικοῦ
Λυκείου, νῦν δὲ καθηγητῆς τῶν ἑλληνικῶν ἐν τῷ διεθνεῖ ἑκπαιδευτηρίῳ Χ.
Δημοπούλου. — Ἐκ Ζαγορίου τῆς Ἠπείρου, ἐπαρχίας Ἰωαννίνων.

Excellence,

Les enfants de la malheureuse Épire et de la Thessalie
sont occupés à vous tresser de couronnes, tribut d'une ré-
connaissance sacrée qu'ils se sentent devoir à Votre Excel-
lence et à la généreuse nation Française.

Enfant de cette même Épire, aujourd'hui malheureuse, mais
demain peut-être heureuse grâce à la France, à la France
seule, loin de ma patrie, j'essaie d'ajouter une petite feuille
de laurier à ces couronnes, cueillie jadis sur l'Hélicon, mais
à moitié desséchée par l'amertume d'un exil volontaire et
une vie triste de trente années en de terres étrangères.

On entend murmurer de liberté maintenant, la voix vient
du côté de la grande France, l'oracle de Dodone commence
à donner presque signe de vie, et les Épirotes sans patrie,
qui errent par tout, aperçoivent un éclair d'espoir: ils pen-
sent que le jour n'est peut être pas loin où leurs cendres
pourront reposer tranquillement dans les tombeaux des leurs
pères.

Puisse la France conserver toujours la liberté à laquelle
le reste de la Grèce aspire! Tel est le vœu que forme, en
terminant, un Épirote, heureux de voir ce grand pays servi
par un ministre tel que Vous.

Braïla, Juin 1879.

(sig.) **Ch. Calotéos**

Professeur de langue Grecque
à l'Institut International de Braïla.

A Monsieur Waddington

Ministre des affaires Etrangères de la République Française

PARIS.

SISMANOGLIO
MEGARO

MINISTÈRE
des
Affaires Etrangères.
Cabinet.

Paris le 5 Juillet 1879.

Monsieur, J'ai été très sensible à la pensée qui vous a dicté la poésie que vous m'avez dédiée; elle respire un sentiment de patriotisme sincère que je me félicite d'avoir inspiré et je tiens à vous remercier du gracieux hommage que vous avez bien voulu m'en faire.

Recevez, Monsieur, l'expression de ma cordiale sympathie.

Waddington.

Monsieur Ch. Calotéos
Professeur de langue Grecque à l'Institut International de Braïla.

SISMANOGILIO
MEGARARO

Recevez, Monsieur, l'expression de ma cordiale sympathie.
Waddington.
Paris le 5 Juillet 1879.
Monsieur Ch. Calotéos
Professeur de langue Grecque à l'Institut International de Braïla.
A Monsieur Waddington
Ministre des Affaires Etrangères de la République Française
Paris.

Paris le 6 Juillet 1870.

MINISTÈRE

des

Affaires Étrangères.

Monsieur, J'ai été très sensible à la réponse que vous m'avez faite la semaine dernière; elle respire un sentiment de patriotisme que je ne puis que vous louer d'avoir exprimé et je tiens à vous remercier de cet hommage que vous avez bien voulu m'en faire.

Je vous prie d'agréer, Monsieur, l'assurance de ma haute et distinguée

Waddington

Monsieur Ch. Deland
Travaux de la Société de la langue française à l'école internationale de la Sorbonne

ΠΡΩΟΝ (HEXAMÈTRE) ΒΑΔΙΓΚΤΩΝ

ΤΩ: ΣΟΦΩ: ΑΡΧΑΙΟΔΙΦΗ:

ΠΡΟΕΔΡΩ: ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΩ: ΕΞΟΧΩ:

ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΤΗΣ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΥ ΓΑΛΛΙΑΣ.

Δωδωναίης εκ δρυός (α) εκλυον ὄσσαν ὀμφάντε
Πλειάδος (β) θ' ἠδυεποῦς φάτιν θέσπιον, ἠδέ τε χρησμόν,
Ἄμα τε φόρμιγγος περικαλλέος, ἦν ἔχ' Ἀπόλλων,
Μουσάων θ', αἰ ἄειδον, ἀμειβόμεναι ὀπι καλῆ.
ὦ πόποι, ἦρά γε οὐκ ὄναρ ταῦτά τοι, ἀλλ' ὕπαρ ἦδη;
Νή Δί' ἐγὼν ῥά τοι ἐκλυον Πλειάδος μαντιπόλοιο
Πατρίδα γ' εἰς χθόνα Θεσπρωτίης ἠδέ Κασώπης, (γ)
Τὴν νῦν Σελλῶν (δ) ἔκγονοι Ἕπειρον καλέουσιν.
Δρυς τε Διὸς νέον Δωδωναίου γ' ἤρξατο φωνεῖν.
Ἄνα δ' Ὀλυμπον ἅπαντες ἴκον θεοὶ οὐρανίωνες,
Φοῖβος Ἀπόλλων (ε), ἠδέ τε Μοῦσαι ἀγναὶ Πιερίδες.
Τίς τ' ἄρα σφίσι φάος πόρε καὶ μένος, ὡς τὸ πάροιθεν;
Βάδιγκτων ἴδρυς ἀρχαιομύστης (στ), ὄρχαμος Γάλλων
Εὐγενέων, τοὶ ἐλευθερίας γε αἰεὶ προμαχεῦσιν.
Οὗτος ἄρ' ἔργα γε δαίδαλα θαύμασεν, εἴπερ καὶ ἄλλος,
Ἑλλήνων μάλα τῶν πάλαι τέχνης ἠδέ σοφίης,
Λεῖψανα εὐκαρπεῦντα μελιστάκτων ἀπὸ Μουσῶν,
Καὶ σοφίην, καὶ μῆτιν ἀρίφρονα, ἠδέ τε νόον.
Ταῦτα γὰρ δῆμος ἐκεῖνος Ἀθηναίων ἀποθανῶν,
Σοὶ μόνον κάλλιπε κλῆρον ἀκήρατον, ὦ Γαλατίη.
Τῷ καὶ γ' οὐ νέμεσις μερόπων γένος εἴπερ ἐπίπαν
Ἥλιον καλέουσιν χεὶ Γαλατῶν γένος δῖον,
Ἐνθεν αἰεὶ γε φυσίζοον θεῖόν τε πέμπεται φάος.

SISMANOGLIO
MEGARO

Αἶαν ἐφ' ἅπασαν καὶ νυ κ' ἐς Δωδώνης χθόνα διάν·
 Τοῦνεκα ῥ' αὔθι θεοπρόπος φθέγγεται δρῦς πολύγλωττος,
 Γάλλων αἰὲν ἀριστεύειν (ζ) γένος καὶ ὑπερέχειν
 Ἔργα ἐς πάντα γ' Ἄρης Ἀθήνης θ' Ἡφαίστοιο·
 Τέχμαρ δὲ γ' ἔργματα, ὄλβος τε ἄπλετος, οὐκενοὶ μῦθοι.
 Τῷ καὶ ἀγῆρων γ' ἔσσεται ἧ κλέος ἔθλει κλεινῷ,
 Ἄνδρὶ τε ἀρχῷ, αἰὲν ἐλευθερίας προμαχεῦνι,
 Βάδιγκτων περικλυτῷ, ὅς γε ἀκάματος πρέπει,
 Αὐτοῖς ἐν πρώτοισι λελεγμένος βουληφόροις,
 Εἰρήνης τε κ' ἐλευθερίας ναὸν στῆσαι ἱμείρων
 Καυταῖς ἦρα θεαῖς τελέειν μερόπων γένος ἰρά.

Τοιάδ' αἰεὶ λυγρὸς αἰοδὸς τηλόθεν πάτρης
 Δακρυόεντα τ' εὐφρονα ἄσματα νόστοιο τ' ἄλγος·
 Τοιάδε τ' Ἡπειροῖό γε Θετταλίας τ' ἀνιέσιν
 Εὐγμματα παῖδες, αἰεὶ χάριν εἰδότες ἄπλετον μάλα.
 Ἦτε Μακεδῶν, Πατρίς Ἀλεξάνδροιο Μεγάλου,
 Θρηϊκέως τέ γε Ὀρφέος (η) ἧ ζαθέη μάλα πάτρι.

Βραΐλα Σκιροφοριῶνος ἕκτη ἰσταμένου, ἔτει αὐτῷ.

ΧΡ. ΚΑΛΩΤΑΙΟΣ

καθηγητῆς Ἑλλάδος φωνῆς

ἐν τῷ διεθνῇ Ἐκπαιδευτηρίῳ Χ Δημοπούλου,
 ἐκ Ζαγορίου τῆς Ἡπείρου, ἐπαρχίας Ἰωαννίνων.

Excellence,

Les enfants de la malheureuse Épire et de la Thessalie sont occupés à vous tresser de couronnes, tribut d'une reconnaissance sacrée qu'ils se sentent devoir à Votre Excellence et à la généreuse nation Française.

Enfant de cette même Épire, aujourd'hui malheureuse, mais demain peut-être heureuse grâce à la France, à la France seule, loin de ma patrie, j'essaie d'ajouter une petite feuille de laurier à ces couronnes, cueillie jadis sur l' Hélicon, mais à moitié desséchée par l'amertume d'un exil volontaire et une vie triste de trente années en de terres étrangères.

On entend murmurer de liberté maintenant, la voix vient du côté de la grande France, l' oracle de Dodone commence à donner presque signe de vie, et les Épirotes sans patrie, qui errent par tout aperçoivent un éclair d'espérance: ils pensent que le jour n'est peut être pas loin où leurs cendres pourront reposer tranquillement dans les tombeaux des leurs pères.

Puisse la France conserver toujours la liberté à laquelle le reste de la Grèce aspire! Tel est le vœu que forme, en terminant, un Épirote, heureux de voir ce grand pays servi par un ministre tel que Vous.

Braïla, Juin 1879.

(sig.) **Ch. Calotéos**

Professeur de langue Grecque
 à l'Institution International de Braïla.

À Monsieur L. Gambetta

Président de la Chambre des députés

PARIS.

ΗΡΩΝ (ΗΕΧΑΜΕΤΡΕ)

ΛΕΟΝΤΙ ΓΑΜΒΕΤΤΑ.

ΠΡΟΕΔΡΩ ΤΗΣ ΤΩΝ ΓΑΛΛΩΝ ΒΟΥΛΗΣ

ΤΩ ΗΡΩΪΚΩΣ ΑΓΩΝΙΣΘΕΝΤΙ

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΚΙΝΔΥΝΕΥΟΥΣΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΑΕΙ ΣΥΝΗΓΟΡΟΥΝΤΙ.

Δέρκεο, μυριόμοχθε (α), τεούς, Γαμβέττα, αγῶνας,
 Οὓς περὶ πατρίδος τλᾶς, ἐγένου μάλα καὶ μετέωρος,
 Ὑψὸς ἀερθεὶς φαίδιμος, ὡσπερ σελασφόρος ἀστήρ,
 Καὶ πρόμος εὐκαμάτων πολεμιστῶν αὐτὸς ἀκάμας.
 Τεῦ γὰρ δὴ προμαχεῦντος, Ἀρήϊα ἔργα γ' ἴσασι
 Πάντες, ὅσους φέρον καρπούς, νῆ Δία, Πατρίδι φίλη.
 Οἶον δ' ἀτρεκέως πάνυ φῶς μέγα ἐξανέτειλε
 Χειμερὴ γ' ἐνὶ κείνῃ νυκτὶ ἀελλώδει τε,
 Καὶ νιφετῷ κρυβέντι, ὃς Τευτονίης ἀπο σκῆψεν.
 Ὡ πόποι! οἶδμα μέγα, πτόλεμος μέγας, δηϊότης τε!
 Ἄπλετ' ἄρ' Μουναρχίης ἀπο πῆματα, δεινὰ τ' ἐπῆλθε,
 Τῶν γέ τοι ἐξεσάωσεν ὁμῶς Θεὸς ἢ μέγας Γάλλων,
 Υἱές τε πατρίδος κοῦροι Ἀρήϊοι, ἰππόδαμοί τε.
 Τοῖς δ' ἐνὶ πᾶσι φερωνύμως, Λέον, ἢ πρόμος ἦσθα,
 Θάρσος ἀητον ἔχων τε ὁμῶς, θυμὸν ἄτρομον, μέγαν.
 Ἦλθε γὰρ Ἑλλάδος τῆς πάλαι αὔρα αἰίζοος, θείη, (β)
 Ζηνὸς ἐλευθερίη, θυγάτηρ Κρονίδου μεγάλοιο,
 Ἴερὸν ἦτοι γ' ἐλοῦσα ἀμύμονας Γάλλων ψυχάς.
 Τῷ καὶ γ' οὐ νέμεσις μερόπων γένος εἴπερ ἐπίπαν
 Ἠέλιον (γ) καλέουσιν αἰεὶ Γαλατῶν γένος δῖον.
 Καὶ γὰρ οὗτοι ἐλευθερίας ὁμοσε προμαχεῦσιν,
 Ἄπασιν ἔθνεσιν, ἠδὲ λαοῖς μεμαῶτες ἀμύνειν.
 Τοῦνεκα Πλειάδες αὔθι γε ἤλυθον μάντιες ἱραί.

Πατρίδα εἰς χθόνα Θεσπρωτῆς ἠδὲ Κασώπης.
 Δρῦς δὲ Διὸς Δωδωναίου νέον ἤρξατο φωνεῖν.
 Ἄνὰ δ' Ὀλυμπον ἅπαντες ἵκον Θεοὶ οὐρανίωνες,
 Φοῖβος Ἀπόλλων, ἠδὲ τε Μοῦσαι ἄγναι Πιερίδες·

Τοῦνεκ' αἰεὶ λυγρὸς ἀοιδὸς τηλόθεν πάτρης
 Δακρυόεντά τ' εὐφρονα ἄσματα νόστοιο τ' ἄλγος
 Ἦδέ τε γ' εὐχεται ἢ μάλα εὐφρονέων ὄλβον κλεινῶ
 Βουλῆς Γαλατέων ὀρχάμω, καὶ ἅπασι προβούλοις·
 Τοιάδε τ' Ἠπειροῖό γε Θετταλῆς τ' ἀνιείσιν
 Εὐγμᾶτα παῖδες, αἰεὶ χάριν εἰδότες ἄπλετον μάλα,
 Ἦ τε Μακεδνῶν, πατρὶς Ἀλεξάνδροιο Μεγάλου
 Ὀρητικέως τέ γε Ὀρφέος ἢ Ζαθέη μάλα πάτρη.

Βραίλα Σκιροφοριῶνος ἕκτη ἰσταμένου, ἔτει αὐπθ'.

ΧΡ. ΚΑΛΩΤΑΙΟΣ

καθηγητῆς Ἑλλάδος φωνῆς
 ἐν τῷ διεθνεῖ ἐκπαιδευτηρίῳ Χ. Δημοπούλου,
 ἐκ Ζαγορίου τῆς Ἠπείρου, ἐπαρχίας Ἰωαννίνων.

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑ

ΤΟΥ ΕΙΣ ΒΑΔΙΓΚΤΩΝ ΗΡΩΙΟΥ ΕΞΑΜΕΤΡΟΥ

Εἰς γλῶσσαν δημοτικὴν ἐν μέτρῳ ἰαμβικῶ.

Ἔνα δενδράκι ἄκουσα γλυκὰ νὰ προφητεύη,
 Ἦτο τὸ δένδρο τὸ παλῆθ' ἐκεῖνο τῆς Δωδώνης.
 Καὶ τί γλυκὰ προφήτεψε! γλυκὰ ἴσ' ἄν περιστέρι·
 Ἦτο τὸ γλυκόμενον τὸ ἴδιο περιστέρι
 Τοῦ παναρχαίου μας Θεοῦ, Διὸς τοῦ Δωδωναίου,
 Ἐκεῖνο τὸ πολύγλωσσο πουλάκι τοῦ Μαντείου.
 Καὶ τὴν κιθάραν ἄκουσα νὰ παίζῃ ὁ Ἀπόλλων,
 Καὶ τὰς ὠραίας τῶν Μουσῶν φωνὰς ποῦ τραγωδοῦσαν
 Ἐπάνω εἰς τὸν Ὀλυμπον τὸ Γερο-Θεοβούνη.
 Θεέ μου! ἦτο ἔξυπνητὰ, ἢ ὠνειρεύθην τάχα;
 Οὐχί· δὲν ἦτο ὄνειρον, ἀλλ' ἄκουσα τραγούδι,
 Ἄκουσα τοῦ περιστεριοῦ τὴν μαντικὴν τὴν γλῶσσαν
 Εἰς τὴν γλυκειὰν πατρίδα μου, τὴν ἀκουστὴν Κασσιώπην,
 Τὰ Γιάννινα τὰ ἔξακουστὰ, καθέδραν τῆς Ἠπείρου.
 Ἄκουσα πάλιν τοῦ Διὸς τὸ δένδρο νὰ φωνάζῃ.
 Καὶ οἱ ἀθάνατοι θεοὶ ἦλθον ἔς τὸ Θεοβούνη,
 Τὸν Ὀλυμπον τὸν ἔξακουστὸν, ὁ Φοῖβος καὶ αἱ Μοῦσαι.
 Ἄλλ' ἄρα τίς τοὺς ἔδωκε τὴν παλαιὰν πατρίδα,
 Καὶ ὄλο τὸ ἐλεύθερο, καθὼς τὸ εἶχον πρῶτα;
 Ὁ Βάδιγκτων ὁ ἔξοχος, ὁ ὑπουργὸς τῶν Γάλλων,
 Τοῦ ἔθνους τοῦ ἵπποτικοῦ, τοῦ πάντα προμαχοῦντος
 Ἐλευθερίας τῶν λαῶν καὶ τῶν ἐθνῶν ἀπάντων,
 Βάδιγκτων ὁ φιλάρχαιος καὶ ὁ ἀρχαιοδίφης,
 Ὁ θαυμαστὴς τῶν κλασικῶν τῶν ἔργων τῆς Ἑλλάδος,
 Πάντων ἐκείνων τῶν λαμπρῶν τῆς τέχνης καὶ σοφίας,
 Τοῦ νοῦ καὶ τῆς συνέσεως καὶ τῆς φιλανθρωπίας,

Ἄπερ ὁ δῆμος Ἀθηῶν εἰς Σὲ κληρονομίαν
Κατέλιπε πολύτιμον, ὦ ἔνδοξος Γαλλία.

Διὸ καὶ δικαιοτάτα πρὸς Σὲ ὁ κόσμος ὅλος,
Πρὸς σὲ στρέφει τὰ βλέμματα, καὶ ἔνθους σ' ὀνομάζει
Τῆς Οἰκουμένης Ἥλιον, πηγὴν ἐλευθερίας,
Καὶ τοῦ φωτὸς ἀένναον εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη.

Ἐξ οὗ κ' ἡ φίλη μου πατρίς, ἡ θεία ἡ Δωδώνη,
Εἶδεν ἀκτῖνας φωτεινάς κί' ἀνέστη καὶ φωνάζει,
Φωνάζει τὸ πολύγλωσσο ἐκεῖνο περιστέρι

Ἄπὸ τοῦ δένδρου τοῦ Διὸς καὶ τραγουδεῖ καὶ λέγει·

« Τὸ γένος τὸ ἵπποτικὸν τῶν Γάλλων τῶν γενναίων

« Θὰ ἀριστεύῃ πάντοτε κ' ὑπέροχον θὰ ἦναι

« Εἰς ἔργα τὰ τῆς Ἀθηᾶς, τοῦ Ἄρεος κ' Ἡφαίστου,

« Τὰ τῆς σοφίας δηλάδη, πολέμου καὶ τῆς τέχνης. »

Ἀπόδειξις τὰ πράγματα, τὰ πλούτη των, τὰ φῶτα,

Κ' εἰς ὅλα ἡ τεράστιος γνωστὴ δραστηριότης.

Δόξα λοιπὸν ἀθάνατος εἰς τὸ γενναῖον ἔθνος
Τῶν Γάλλων κ' εἰς τὸν ὑπουργόν, τὸν θεῖον Βαδιγκτῶνα,

Ὅστις παντοῦ ἀκάματος ἐν πᾶσι διαπρέπει,

Ἐπιθυμῶν θερμότατα ναὸν ἐλευθερίας,

Καὶ τῆς εἰρήνης ἱερὸν νὰ στήσῃ εἰς τὸν κόσμον

Καὶ εἰς αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι λατρείαν νὰ προσφέρουν.

Τοιαῦτα ψάλλει καὶ ποιεῖ ὡς ποιητὴς καὶ ψάλτης
Χωρὶς νὰ ἦναι ποιητὴς χωρὶς νὰ ἦναι ψάλτης
Ψάλλει κατ' ἔμπνευσίν τινα ποιητικὴν καὶ θεῖαν,
Ψάλλει τραγούδια θλιβερὰ μακρὰν εἰς ξενιτείαν
Μακρὰν πατρίδος προσφιλοῦς, ψάλλει τὴν νοσταλγίαν
Μὲ πόνους καὶ μὲ δάκρυα, καὶ μὲ παλμούς καρδίας.
Ψάλλει τὸν φιλελληνισμόν τοῦ θεοῦ Βαδιγκτῶνος,
Καρδίαν τὴν μεγάλθυμον, καὶ τὴν φιλανθρωπίαν
Καὶ τὴν βαθεῖαν ἐκφωνεῖ φωνὴν εὐγνωμοσύνης
Πρὸς ἔθνος τὸ ἵπποτικόν, πρὸς τὴν κλεινὴν Γαλλίαν,
Καὶ τοὺς Ἐξόχους Ὑπουργοὺς Βαδιγκτων καὶ Γαμβέτταν.

Τοιαῦτα ψάλλουν τὰ παιδιὰ Ἠλείρου Θεσσαλίας
Ψάλλουν τραγούδια κί' εὐχὰς πλήρη εὐγνωμοσύνης·
Τοῦ Ἀλεξάνδρου ἡ πατρίς ψάλλει κί' αὐτὴ ὁμοίως
Καὶ τοῦ ἀρχαίου ἀοιδοῦ Ὀρφέως κλεινὴ Θράκη,
Ἡ Ῥουμιλία ἡ πικρὴ κ' ἡ παραπονεμένη.
Ψάλλουν παντοῦ καὶ τραγωδοῦν τὰ κλέφτικα τραγούδια,
Τραγούδια πατριωτικὰ ὑπὲρ ἐλευθερίας
Καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην των παντοτινὰ ἐκφράζουν
Πρὸς ἔθνος τὸ ἵπποτικὸν τῶν Γάλλων τῶν γενναίων,
Ὅπόθεν αὔρα ἔπνευσε γλυκεῖα ἐλευθερίας
Καὶ ἔκαμε νὰ τραγωδοῦν Διὸς πάλιν τὰ δένδρα.

ΧΡ. Γ. ΚΑΛΩΤΑΙΟΣ

Πρώην διευθυντὴς καὶ ἰδρυτὴς τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικοῦ
Λυκείου, νῦν δὲ καθηγητὴς τῶν ἑλληνικῶν ἐν τῷ διεθνεῖ ἐκπαιδευτηρίῳ Χ.
Δημοπούλου. — Ἐκ Ζαγορίου τῆς Ἠλείρου, ἐπαρχίας Ἰωαννίνων.

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑ

ΤΟΥ ΕΙΣ Λ. ΓΑΜΒΕΤΤΑΝ ΗΡΩΙΟΥ ΕΞΑΜΕΤΡΟΥ

Εἰς γλῶσσαν δημοτικὴν ἐν μέτρῳ ἰαμβικῷ.

Ποῖός εἶδε καὶ δὲν ἤκουσε τὸν Λέοντα Γαμβέτταν;
Τοὺς μόχθους, τοὺς ἀγώνάς του, καὶ τὰς κακοπαθείας,
Ὅσα ὑπέστη πολεμῶν πεζὸς κ' ἐφ' ἵππου τρέχων;
Τί λέγω; ἀλλὰ κ' ὑψηλὰ, ἴψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα,
Ἄεροπόρος ἔγεινεν, ὡς καὶ ἀεροναύτης.
Παντοῦ ἀτρόμητος δειχθεὶς διὰ τὴν σωτηρίαν
Τῆς προσφιλοῦς πατρίδος του, τῆς εὐκλεοῦς Γαλλίας·
Ἐν μέσῳ τῶν πολεμιστῶν ἀκάματος ὁ Λέων,
Ὡς λέων τολμηρὸς ὄρμα, καὶ πανταχοῦ προφθάνει.
Τὸ θάρρος του ὡς ἀστραπὴν, τὴν τόλμην, τὴν ἀνδρίαν
Προβάλλει κατὰ τῶν ἐχθρῶν, καὶ ἐμψυχοῖ τοὺς Γάλλους.

Σὺ, Λέων μυριόμοχθε, τὴν φρίκην ἐνθυμεῖσαι,
Σὺ, ὦ Γαμβέττα ἐνδοξε, ἐδείχθης ὄντως μέγας,
Ἄστηρ ἐδείχθης φαεινὸς εἰς τὴν ζοφώδη νύκτα,
Τὴν λαίλαπα τὸν τρομερὰν, τὸν κρυερὸν χειμῶνα,
Τὸν χιονώδη καὶ βαρὺν, ὅστις ἐκ Γερμανίας
Ὀλέθριος ἐπέσκηψε ἔς τὴν φίλην σου πατρίδα.
Θεέ μου! τί δεινὰ φρικτά! τί πόλεμος ἐκεῖνος!
Μάχη γιγάντων ἀληθῶς καὶ τιτανομαχία
Ὁ πόλεμος ἐκεῖνος ἦν τῶν Γάλλων καὶ τῶν Πρώσσων.
Καρποὶ πικροὶ καὶ ἀτυχεῖς τῆς Αὐτοκρατορίας
Τοῦ τρίτου Ναπολέοντος, δειλαίου Βονοπάρτου,
Καρποὶ αἰσχροὶ κί' ὀλέθριοι ἔς τὴν ἀτυχῆ Γαλλίαν,
Τὸ βάραθρον ἀνοίξαντες ἀπείρου δυστυχίας.
Ἄλλ' ὅμως ἔσωσεν αὐτὴν ἡ πρόνοια ἡ θεία,
Ἡ πρόνοια ἐμπνεύσασα καὶ φρόνησιν καὶ θάρρος

Εἰς τὰ γενναῖα τέκνα τῆς, εἰς τοὺς ἱππότας Γάλλους.
Καὶ εὔρον ὄντως σωστικὸν καὶ ἀσφαλῆ λιμένα
Εἰς ἅγιον πολίτευμα, εἰς τὴν Δημοκρατίαν,
Δι' ἣν αἰῶνας μόχθησαν, καὶ Σὺ Λέον Γαμβέττα.
Καὶ τῆς Ἑλλάδος ἡ ψυχὴ, ἡ τῆς ἐλευθερίας,
Ὠραία κόρη τοῦ Διός, τοῦ μάκαρος Κρονίδου,
Καταλιποῦσα τὸν σεμνὸν καὶ θεῖον Παρθενῶνα,
Ἄναζητοῦσα δ' ἱερὸν, ψυχὰς εὔρε τῶν Γάλλων,
Κ' εἰς ταύτας κατεσκήνωσεν, ἀξίαν κατοικίαν.
Καὶ τὴν Γαλλίαν δι' αὐτὸ ἀποκαλοῦσι πάντες
Τῆς οἰκουμένης ἥλιον, πηγὴν ἐλευθερίας
Καὶ τοῦ φωτὸς ἀένναον, ἐξ ἧς ὁ κόσμος ὅλος
Ἐλευθερίας τὰ καλὰ εἶδον κί' ἀπολαμβάνουν.
Καθὼς κ' ἡ φίλη μου πατρίς, ἡ ἱερὰ Δωδώνη,
Ἄναλαβοῦσα πῦρ ζωῆς, προφητικῶς φωνάζει·
Φωνάζει καὶ γλυκολαλεῖ τὸ θεῖον περιστέρι,
Ὡς πάλαι ποῦ ἐμάντευεν ἐκεῖ εἰς τὸ μαντεῖον,
Τὸ Δωδωναῖον τοῦ Διός, ἐγγὺς τῆς Κασιώπης,
Ἐστὰ Γιάννινα τὰ ἀκουστὰ, Ἀθήνας τῆς Ἠπείρου·
Καὶ τὸ δενδράκι ἤρχισε πάλι νὰ τραγουδάη.
Καὶ οἱ Ὀλύμπιοι Θεοὶ ἤλθον ἔς τὸ Θεοβούνι,
Ὁ Φοῖβος ὁ λαμπρότοξος, κ' αἱ Πιερίδες Μοῦσαι.
Κί' ὁ ἦχος ὁ ἀρμονικὸς, ὁ μουσικὸς καὶ θεῖος
Ἐμβῆκε μέσα ἔς τὴν καρδίαν, ἐξήγειρε τὸν νοῦν μου·
Καὶ ἤρχισα νὰ τραγουδῶ ὡς ποιητὴς καὶ ψάλτης,
Χωρὶς νὰ ἦμαι ποιητὴς χωρὶς νὰ ἦμαι ψάλτης.
Θεέ μου! ποῖαν δύναμιν ἔχει τὸ θεῖον πῦρσου,
Τὸ πνεῦμα τὸ ζωοποιὸν, τὸ τῆς ἐλευθερίας!
Καὶ ψάλλω τὰ παθήματα, τῆς ξενιτειᾶς τοὺς πόνους
Μὲ φαντασίαν νεαράν, μὲ δάκρυα, μὲ πόθους,
Καὶ μὲ καρδιακοὺς παλμοὺς ψάλλω τὴν νοσταλγίαν,
Ψάλλω καὶ τὸν ἡρωϊσμὸν τοῦ εὐκλεοῦς Γαμβέττα,
Ψάλλω καὶ ὕμνους καὶ εὐχὰς ἔς τὸν Δία τοῦ Ὀλύμπου
Νὰ σώζῃ καὶ διατηρῇ τὸν ἥρωα Γαλάτην

Εὐδαίμονα πανόλβιον, περιδοξόν καὶ μέγαν,
Βουλῆς τῶν Γάλλων Πρόεδρον, καὶ τὸ γενναῖον ἔθνος.

Ὅμοίως ψάλλουν τὰ παιδιὰ Ἠπείρου Θεσσαλίας,
Τραγούδια καὶ εὐχὰς ἀγνάς, αἰεὶ εὐγνωμονοῦντα.
Τοῦ Ἀλεξάνδρου ἡ πατρὶς καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους,
Καὶ τοῦ ἀρχαίου ἀοιδοῦ Ὀρφέως κλεινὴ Θράκη
Ψάλλουν τραγούδια θλιβερά, καὶ παραπονεμένα.
Καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην των μ' ἀφέλειαν ἐκφράζου
Πρὸς ἔθνος τὸ ἵπποτικὸν τῶν Γάλλων τῶν γενναίων,
Ὅπόθεν αὔρα ἔπνευσε γλυκεῖα ἐλευθερίας
Καὶ ἔκαμε νὰ χρησμοδοῦν Διὸς πάλιν τὰ δένδρα.

ΧΡ. Γ. ΚΑΛΩΤΑΙΟΣ

Πρώην διευθυντὴς καὶ ἰδρυτὴς τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικοῦ
Λυκείου, νῦν δὲ καθηγητὴς τῶν ἑλληνικῶν ἐν τῷ διεθνεῖ ἐκπαιδευτηρίῳ Χ.
Δημοπούλου. — Ἐκ Ζαγορίου τῆς Ἠπείρου, ἐπαρχίας Ἰωαννίνων.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΟ Α΄ ΑΣΜΑ.

(α) Δωδωναίης ἐκ δρυός.) Τὸ ἀρχαιότατον τῆς Ἑλλάδος μαν-
τεῖον ἦν τὸ Δωδωναῖον, κείμενον πλησίον τῆς πόλεως Δωδώνης
ἐν Ἠπείρῳ ἐν μέσῳ ἄλλους ἐκ δρυῶν πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Δωδω-
ναίου Διὸς, ὃν λέγεται, ὅτι ἔκτισεν αὐτόθι ὁ Δευκαλίων μετὰ τὸν
κατακλυσμὸν, ἢ κατ' ἄλλους οἱ Πελασμοὶ, οἵτινες κατόκησαν εἰς
τοῦτο τὸ μέρος. Ὅμηρ. Ἰλιάδ. Π. 233· γνωστὸν δὲ, ὅτι ὑπὸ τὸ
ὄνομα Πελασμοὶ ἀναφέρονται οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Θεσσα-
λίας καὶ Ἠπείρου καὶ πάσης τῆς Ἑλλάδος, οὓς ὁ Ὅμηρος καὶ
Δίους καλεῖ Ἰλιάδ. Κ. 429 ἕνεκα κοινωνικῆς τινος καὶ πολιτικῆς
ἀναπτύξεως, ἦν κατὰ τοὺς αἰῶνας ἐκείνους εἶχον. Ἐκ τοῦ ὀνόματος
τῆς πόλεως Δωδώνης κειμένης ἐν Θεσπρωτίᾳ ἐπὶ τοῦ ὄρους Τομά-
ρου ἢ Τμάρου ἐκαλεῖτο καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Διὸς Δωδωναῖον, ὡς
καὶ ἡ προφητικὴ δρυς, Δωδωναία, ἣν ὁ Σοφοκλῆς πολὺγλωσσον ἢ
πολύφωνον λέγει, ἐμφαίνει δὲ πάντως ἡ προσηγορία αὕτη ἐπαρκῆ
τινα κοινωνικὴν διεθνή ἀνάπτυξιν τῆς παναρχαίου ἐκείνης ἐποχῆς.
Κατὰ τὸν Rouqueville ἡ Δωδώνη ἔκειτο ἐν τῇ θέσει, ὅπου νῦν
κεῖται τὸ χωρίον Προσκύνησις Ὅμηρ. Ἰλιάδ. Β. 750. Ὅρ. καὶ
πραγματεῖαν Γ. Χρ. Χασιώτου περὶ Δωδώνης. Ἐσχάτως ἄνω ὁ
κύριος Κ. Καραπάνος διὰ τῶν ἀνασκαφῶν, ἃς φιλοπόνως ἐνήρη-
σεν εἰς τὸ χωρίον Δραμισοῦς Ν Δ τῆς πόλεως Ἰωαννίνων ἀνεκάλυψε
διὰ πολλῶν τεκμηρίων ὅτι αὐτόθι ἔκειτο ἡ ἀρχαία Δωδώνη, ὡς
καὶ τὸ ὁμώνυμον Μαντεῖον, περὶ ὧν καὶ σπουδαῖον ἐξέδωκεν ἐν
Παρισίοις σύγγραμμα Γαλλιστὶ, ὅπερ δυστυχῶς δὲν εὐτυχήσαμεν
νὰ ἔχωμεν, ὅπως σημειώσωμεν ἐνταῦθα πλείονάς τινος πληροφο-
ρίας περὶ τοῦ ἐπισήμου τούτου ἀρχαίου Μαντείου, ἡ μεγάλη φήμη
τοῦ ὁποίου ἀνὰ τὸν τότε γνωστὸν κόσμον δηλοῖ, ὅτι ἦν αὐτόθι
σπουδαῖον κέντρον θρησκευτικοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ὅστις αὐ-
τόθεν μετεδόθη τὸ πρῶτον εἰς Θεσσαλίαν, καὶ εἶτα ἀνὰ πᾶσαν
τὴν ἄλλην Ἑλλάδα· οἷον κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους περιφανὲς
κέντρον τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ὁμολογουμένως ὑπῆρξεν ἡ πό-
λις τῶν Ἰωαννίνων, ἧς τὴν ἑλληνικὴν γνησιότητα γελοῖως διαφι-
λονεικοῦσιν οἱ Ἄλβανοί.

(β) Πλειάδος.) Κατὰ τὸν Ἡρόδοτον Βιβλ. 2, 52 ἡ ἴδρυσις
ἐνὸς Δωδωναίου μαντείου ἀποδίδεται εἰς μίαν περιστερὰν (Πλειά-

δα), ἥτις ἐλθοῦσα εἰς Ἑπειρον ἐκ τοῦ ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου γνωστοῦ μαντείου διέταξεν ἵνα ἰδρῦσωσιν αὐτόθι μαντεῖον τοῦ Διὸς, ὅπερ ἀπὸ τῆς πόλεως ἐκλήθη Δωδωναῖον· τὸ δὲ λεγόμενον περὶ αὐτῆς, ὅτι εἶχεν ἀνθρωπίνην φωνὴν σημκίνει προφανῶς, ὅτι ἦτο Ἰέρεια, ἥτις ἐλθοῦσα εἰς Ἑπειρον εἰσήγαγε τὴν λττρεῖαν τοῦ Διὸς εἰς τοὺς κατοίκους τῆς χώρας. Πόσαι τοιαῦται εὐρωπαϊαὶ περιστεραὶ εἰς Ἀμερικὴν μεταβάσαι δὲν μετέδωκαν ὁμοίως τὴν λατρείαν τοῦ Χριστοῦ! Εἶναι δὲ ἀδιαφιλονείκητον, ὅτι ἀποικίαι τινὲς κατὰ παναρχαίους χρόνους ἐλθοῦσαι ἐξ Αἰγύπτου εἰς Ἑλλάδα εἰσήγαγον θρησκευτικούς καὶ πολιτικούς τινὰς θεσμούς.

(γ) Κασσιώπη ἢ Κασσώπη) πόλις τῆς Ἑπείρου νειμένη ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Κασσιωπία, ἐνθα νῦν κεῖται ἡ πόλις τῶν Ἰωαννίνων (Πτολεμ. Στεφ. Βυζάντιος· περὶ ἧς καὶ δίκαιον καὶ κατάλληλον θεωρῶ ὅπως ἐπισυναψῶ ἐνταῦθα τοὺς ἐξῆς χρυσοῦς λόγους τοῦ ἐνθουσιώδους ποιητοῦ καὶ λαμπροῦ πατριώτου Βικτοροῦ Σαλμίνη ἅμα μὲν πρὸς ἐνδειξιν εἰλικρινοῦς εὐγνωμοσύνης πρὸν τὸν φιλέλληνα ποιητὴν, ἅμα δὲ καὶ χάριν τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας, παραλαβὼν αὐτοὺς αὐτολεξεί ἐκ τοῦ «Καιροῦ» τῆς Ἑνετίας· «Θέλουσι, λέγει, νὰ δώσωσι «τῇ Ἑλλάδι Ἑπειρον ἀκέφαλον, Ἑπειρον ἄνευ Ἰωαννίνων. Διατί; «τὸ μαντεῖον τῆς διπλωματίας σιωπᾷ. Ὁ Ἄγγλος Ὑπουργὸς Βοῦρκε «ἠρνήθη ν' ἀπαντήσῃ ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ.» Ἄλλ' ἀντὶ τοῦ Βοῦρκε ἀπαντᾷ ἡ ἱστορία· ἡ λέξις Ἰωάννινα ἀφυπνίζει ἐν τῇ ψυχῇ παντὸς Ἑλληνοῦ καὶ φιλέλληνοῦ ἀρχαιοτάτας παραδόσεις, ὑπομιμνήσκει δὲ καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρας χρόνους ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας εἰς τὸν ἔθνικὸν πολιτισμὸν. Κατὰ τοὺς μακροὺς αἰῶνας τῆς δουλείας ἐν Ἰωαννίνοις «ἔζη ἡ ἔθνικὴ συνείδησις καὶ ἡ ἔθνικὴ ἐπιστήμη» μετὰ τὸ προοίμιον τοῦτο ὁ Ἰταλὸς φιλέλληνας ἀποδεικνύει ἐπὶ τῇ βάσει ἱστορικῶν διδομένων ὅποσον ἤκμασαν καὶ ἀκμάζουσιν ἔτι τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα ἐν Ἰωαννίνοις, καὶ ἐπιλέγει. «Τὴν ἐξόχως πε- «πολιτισμένην ταύτην πόλιν ἡ διπλωματία θέλει νὰ ὑπαγάγῃ αὐθις «εἰς βαρβαρικὸν ζυγόν· ἄλλοτε εἶπα· ἡ Ἑπειρος εἶναι Ἑλλάς· τίς «θ' ἀρνηθῆ Ἑλλάδα τῇ Ἑλλάδι; Σήμερον δὲ λέγω· «Ἡ Ἑπειρος «ἄνευ Ἰωαννίνων δὲν εἶναι πλέον Ἑπειρος· τίς θὰ δώσῃ τῇ Ἑλ- «λάδι Ἑπειρον ἀκέφαλον; Τοιοῦτος ἀκρωτηριασμὸς θὰ συνῆδεν «ἴσως πρὸς τὰς ἐνόχους συναλλαγὰς τῆς ἐνεστώσης Ἀγγλικῆς πο- «λιτικῆς, θὰ ἐτίτρωσκεν ὁμως θανασίμως τὸ δημόσιον δίκαιον τῆς «Εὐρώπης. Διὰ τῆς προσαρτήσεως τῶν Ἰωαννίνων τῇ Ἑλλάδι θὰ

«ἡσφαλίζετο ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἡ εἰρήνη, ἐνῶ ἀπεναντίας ἡ ὑπο- «δούλωσις αὐτῶν δύναται νὰ καταστῇ σπινθὴρ παραγωγὸς παμφά- «γου πυρκαϊᾶς· μὴ θαρρήτε ἀμέτρως ἐπὶ τὴν ὑπομονὴν, μεθ' ἧς «περιμένουσιν οἱ λαοὶ τὴν ἡμέραν τῆς δικαιοσύνης· ὁ καταχρῶμε- «νος αὐτὴν προκαλεῖ ἀγρίας ἐξεγέρσεις. Ἐναντίον τῆς Τουρκικῆς «μοχθηρίας καὶ τῆς Ἀγγλικῆς σιγῆς πέποιθα ἐπὶ τὴν ἐφαρμογὴν «τῆς συνθήκης Βερολίνου. Ὡς Ἰταλὸς ἐνθαρρύνομαι, ἀναλογιζόμε- «νος, ὅτι τῶν συμβούλων τοῦ στέμματος προίσταται ἀνὴρ μὴ εἰ- «θισμένος νὰ ὑποτάσῃ τὰς ἀρχὰς εἰς τὰς περιστάσεις. Ἐνδοξον «λείψανον οἰκογενείας μαρτύρων. Ἄς μάθωσιν οἱ ἐν Ἰωαννίνοις «καὶ ἐν Ἀθήναις, ὅτι πολιτικοὶ ἄνδρες, οἷος ὁ Καϊρόλης εἰς οὐδε- «νὸς ἔθνος κρυγὴν ὀδύνης μένουσι κωφοί.»

(δ) Σελλῶν.) Σελλοὶ ἐκαλοῦντο οἱ ἱερεῖς τοῦ Δωδωναίου Μαν- τείου, οἵτινες ἔδιδον τοὺς χρησμοὺς, ὅτε μὲν προσέχοντες εἰς τὸν ἦχον, ὃν ἀπετέλει κινουμένη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἱερὰ δρυς, ὅτε δὲ εἰς τὸν κρότον χαλκῶν λεβήτων κρεμαμένων ἐν τῷ ἄλσει. Ταύτης τῆς ἀρχαίας ἱερᾶς δρυὸς ἐπὶ τοσοῦτους αἰῶνας σιγῶσης ἠκούσθη ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἤδη ἡ πολύγλωστος χρησμωδὸς φωνὴ χάρις τοῖς φιλελευθέροις καὶ φιλανθρωπῶσι αἰσθήμασι τῶν ἐξόχων πολιτικῶν τῆς Ἰπποτικῆς Γαλλίας Βάδιγκτων καὶ Λ. Γαμβέττα, οἵτινες θρησκευτικὸν ἀπονέμοντες φόρου σεβασμὸν πρὸς τὰ ἱερὰ ταῦτα τῆς γεραρᾶς ἀρχαιότητος ὑψωσαν ὑπὲρ αὐτῶν προστατευτικὴν φωνήν· διόπερ πανταχόθεν τὰ πολυπαθῆ τέκνα τῆς Ἑπείρου, Θεσσαλίας, Μακεδονίας καὶ Θράκης καὶ ἐν γένει τῶν Πανελλήνων μετὰ βαθι- τάτης εὐγνωμοσύνης προφέρουσι τὰ χρυσᾶ ταῦτα ὀνόματα.

(ε) Φοῖβος Ἀπόλλων.) Ἦν υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς, μία τῶν ἐπισήμων καὶ ὑπερτάτων θεοτήτων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλησιν, οἵτινες ἐδόξαζον, ὅτι παῖς ὢν ὁ Ἀπόλλων ἦλθε μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ εἰς Δελφοὺς, καὶ φονεύσας τὸν φοβερὸν ὄφιν Πύθωνα, ἔδρυσεν ἐπὶ τοῦ μέρους τούτου τὸ μετὰ ταῦτα τοσοῦτον πε- ρίφημον Δελφικὸν ἢ Πυθικὸν Μαντεῖον, ἐξ οὗ ὠνομάζετο Πύθιος καὶ μαντικός. Ἐλατρεύετο πρὸ πάντων ὡς θεὸς τῆς μουσικῆς, διὸ καὶ μουσηγέτης ἐκαλεῖτο, καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ἐφευρετὴς τῆς φόρμιγγος καὶ συνωδεύετο πάντοτε ὑπὸ τῶν Μουσῶν. Ὁ ὑπ' αὐτοῦ φόνος τοῦ ὄφεως Πύθωνος καὶ αἱ λοιπαὶ ἀποδιδόμεναι εἰς τὸν θεὸν τοῦτον ιδιό- τητες ἐμφαίνουσι προδήλως, ὅτι ἡ διδασκαλία αὐτοῦ κατήργησε τὴν ἐπικρατοῦσαν ὀφιολατρείαν, καὶ εἰσήγαγε θρησκείαν πνευματικωτέραν

καὶ λογικωτέραν. Αὐτὸ τοῦτο πάντως δηλοῖ καὶ ἡ προσενηχθεῖσα συμμαχία αὐτοῦ εἰς τὸν Δία ἐν τῇ κατὰ τῶν γιγάντων μάχῃ, διὸ καὶ συγκατετάχθη μετὰ τῶν πρώτων θεῶν τοῦ Ὀλύμπου. Ὑστερον δὲ φονεύσας τοὺς Κύκλωπας ἐξωρίσθη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐλθὼν εἰς Θεσσαλίαν ἐθήτευε παρὰ τῷ βασιλεῖ Ἀδμήτῳ, γενόμενος αἴτιος μεγάλης εὐφορίας καὶ ἀφθονίας εἰς τὴν χώραν. Μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος ἐξορίστου καὶ αὐτοῦ, λέγει ὁ μῦθος, ἐλθόντες εἰς τὸν Λαομέδοντα βασιλέα τῆς Τροῖας ἔκτισαν τὰ τείχη τῆς πόλεως ἐπὶ μισθῷ, ὃν ἀρνηθεῖς ὁ Λασμέδων νὰ πληρώσῃ ἐτιμωρήθη ὑπὸ τῶν θεῶν, τοῦ μὲν Ἀπόλλωνος διεγείραντος εἰς τὴν χώραν νόσον καταστρεπτικὴν, τοῦ δὲ Ποσειδῶνος ἐπικινήσαντος θηρίον ὀλεθρῖον. Ὁ Ἀπόλλων ἐλατρεύετο καὶ ὡς θεὸς τοῦ φωτός· διὸ καὶ συνεχεῖτο μετὰ τοῦ Ἡλίου· ἡ λατρεία αὐτοῦ ἦν διαδεδομένη εἰς πάντας τοὺς Ἕλληνας, ἐξόχως ὅμως ἐτιμᾶτο εἰς τὴν πόλιν τῶν Δελφῶν, ἔνθα ἦν ὁ μεγαλοπρεπὴς καὶ πλουσιώτατος αὐτοῦ ναὸς καὶ τὸ ἐξάκουστον Μαντεῖον, ὅπερ συνεβουλεύοντο πάντες ἄρχοντες καὶ ἰδιῶται, καὶ πλουσιώτατα προσέφερον αὐτῷ δῶρα καὶ ἀναθήματα. Παρὰ τῶν Αἰγυπτίων ἐλατρευετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὡρος, υἱὸς τοῦ Ὀσίριδος (Ἡρόδοτ. 2, 244). Πρὸς τιμὴν δ' αὐτοῦ, ὡς γνωστὸν, ἐπανηγυρίζοντο ἐν Δελφοῖς ἀνὰ τετραετίαν τὰ Πύθια ἢ Πυθικοὶ ἀγῶνες. Ἡ θεότης αὕτη φαίνεται προδήλως, ὅτι ἐκπροσωπεῖ ἐποχὴν σπουδαίας πνευματικῆς ἀναπτύξεως καὶ πολιτισμοῦ, ὅστις διέλυσε τὰ τέως ἐπικαλύπτοντα τὴν Ἑλλάδα νέφη τῆς βαρβαρότητος καὶ θεοκρατικοῦ τινος συστήματος· ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἐξορία αὐτοῦ ὡς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος οὐδὲν ἄλλο ἐννοεῖ ἢ τὴν διαμάχην μετὰ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς τυραννικῆς βαρβαρότητος, ἧς ἐπικρατοῦσης, ἐξορίζεται ὁ πολιτισμὸς, ὅπερ δηλοῦται διὰ τοῦ Ἀπόλλωνος· ἡ δὲ τιμωρία τοῦ Λαομέδοντος ἐπὶ τῇ παραβάσει τῶν ὑποσχέσεων αὐτοῦ πρὸς τοὺς θεοὺς τούτους δηλοῖ τὰς ὀλεθρίας συνεπειὰς καὶ συμφορὰς, ὅς ἐπιφέρει εἰς τὸ ἔθνος αὐτοῦ τυραννικοῦ ἡγεμόνος διαγωγὴ ἀσταθῆς καὶ ἀναποφάσιςτος· τῆς ἀληθείας ταύτης ἔχομεν τὴν ἱστορίαν μάρτυν ἀψευδέστατον, καὶ τὴν κατάστασιν ἐνὸς Ὀφιοκρατικοῦ Βασιλείου, εἰς ὑποστήριξιν τοῦ ὁποῖου γιγάντειοι κατεβλήθησαν καὶ καταβάλλονται ἀγῶνες, ἐνῶν τὰ πράγματα αὐτὰ δηλοῦσιν, ὅτι εἶναι ἄξιον τῆς τοῦ Ὀφείως Πύθωνος τύχης.

(ς) Ἰδρυς ἀρχαιομύστης.) Βάδιγκτων, ὁ τανῦν εὐκλεῶς προἰστάμενος τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν διακρίνεται μετὰ τῶν ἄκρων Ἑλληνομαθῶν καὶ βαθέων ἀρχαιοδιφῶν τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος.

(ζ) Γάλλων αἰὲν ἀριστεύειν.) Τοῖς πᾶσι γνωστὸν ἐστίν, ὅτι τὸ Γαλλικὸν ἔθνος ἀδιαφιλονεικῶς διακρινόμενον ἐπὶ τῇ φιλελευθερίᾳ, πρωτεύει συγχρόνως καὶ εἰς πάντα τ' ἄλλα, οἷον φιλολογίαν, βιομηχανίαν, φιλοκαλίαν καὶ κατὰ τὸν ἱπποτισμὸν.

(η) Θρητικῶς-Ὀρφείως.) Ὁ Ὀρφεὺς ἦν εἰς τῶν ἀρχαιοτάτων Ἑλλήνων ἀοιδῶν καὶ φιλοσόφων, καθιδρυτὴς πολλῶν θρησκευτικῶν δογμάτων καὶ τελετῶν, εἰς ὃν οἱ Ἕλληνες ὄφειλον μέγα μέρος τῆς ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς αὐτῶν ἀναπτύξεως. Λέγεται κοινῶς υἱὸς τῆς Μούσης Καλλιόπης καὶ Οἰάγρου, ἀρχαίου βασιλέως τῆς Θράκης. Τὰ περιστατικὰ τοῦ ἀρχαίου τούτου μουσικοῦ πολυειδῶς ἀναφέρονται· φαίνεται δὲ ὅτι περιῆλθε πολλὰ μέρη τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, ἐλθὼν καὶ εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἀφοῦ ἀπέκτησε πολλὰς ἠθικὰς καὶ θρησκευτικὰς γνώσεις, μυθεῖς καὶ αὐτὰ τὰ μυστήρια τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων, πρῶτος εἰσήγαγε πολλὰ εἰς τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἰδίᾳ αὐτῷ ἀποδίδονται τὰ Ἐλευσίνα καὶ Διονύσια. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐπίστευον περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἐτελειοποίησε τὴν λύραν, προσθεῖς εἰς αὐτὴν ἔτι δύο χορδὰς. Ἐψάλλε δὲ τοσοῦτον δεξιῶς καὶ ἀρμονικῶς, ὥστε τὰ ἄσματα αὐτοῦ ἔθελγον καὶ αὐτὰ τὰ θηρία, καὶ τὰ ἄψυχα δένδρα καὶ τοὺς λίθους, ἀναχαιτίζοντα καὶ αὐτὸν τὸν ροῦν τῶν ποταμῶν· καὶ ὅτι δι' αὐτῶν ἐκίνησεν εἰς οἶκτον καὶ αὐτὸν τὸν Πλούτωνα, ὥστε νὰ ἀποδώσῃ αὐτῷ τὴν φιλότατην σύζυγον αὐτοῦ Εὐρυδίκην ἀπὸ τοῦ Ἄδου· ἀναφέρεται πρὸς τοῦτοις, ὅτι συνεστράτευσε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, μεγάλως συντελέσας εἰς τὰς ἐπικινδύνους ἐπιχειρήσεις αὐτῶν.

Πάντα δὲ ταῦτα τ' ἀποδιδόμενα εἰς τὸν ἀρχαῖον τοῦτον ἀοιδὸν πλεονεκτήματα δηλοῦσιν, ὅτι εἶχεν ἔκτακτον ἀναμορφωτικὴν ἰκανότητα, διὰ τὸ ὁποῖον οἱ Θράκες εἰκότως δύνανται νὰ καυχῶνται, ὅτι ὁ ἐπίσημος οὗτος ἀοιδὸς καὶ φιλόσοφος ἦτο υἱὸς Θρακῆος βασιλέως, καὶ ἵνα γίνῃ τοιοῦτος, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ὑπῆρχε βαθμὸς τις ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ἐν Θράκῃ οὐχὶ ἐυκαταφρόνητος· περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ δοξάζεται κοινῶς ὅτι κατεσπαράχθη ὑπὸ τῶν μαινάδων τελοῦσῶν τὰ Διονύσια, θεωρηθεῖς ὡς ἐχθρὸς τῶν τελοῦμένων θρησκευτικῶν ὀργίων. Ἡ κεφαλὴ τοῦ Ὀρφείως μετὰ τῆς λύρας αὐτοῦ λέγεται, ὅτι ἠνέχθη ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν Λέσβον, ὅς μῦθος ἐπλάσθη πολὺ μετὰ ταῦτα, ὅπως ἐκδηλώσῃ τὸ φιλόμουσον τῶν Λεσβίων· τὰ εἰς αὐτὸ ἀποδιδόμενα ποιήματα ἐθεωροῦντο καὶ ὑπὸ πολλῶν ἀρχαίων ὡς μὴ γνήσια. Ὅπως

δὲ καὶ ἂν ἔχη, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ἀδιστακτως, ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ Ὀρφέως, ἐπισήμου ἑλληνοῦ ἀοιδοῦ, συνηγορεῖ εἴπερ καὶ ἄλλο, ὑπὲρ τοῦ καθαροῦ ἑλληνισμοῦ τῆς Θράκης, συνηγορεῖ ὁ τοσοῦτος ἐν Θράκη ἑλληνικὸς πληθυσμὸς, τὰ σχολεῖα αὐτῶν καὶ μάλιστα τὰ ἐν Φιλιππουπόλει Ζαρίφεια, ἐξ ὧν ὡς ἀπὸ ἄλλων Ὀρφικῶν καθιδρυμάτων διαδίδεται ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ μετ' αὐτῆς ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς, ἀληθὴς ἀνθρωπισμὸς, οὗ τὴν ἐξευγενιστικὴν δύναμιν δὲν ἀρνοῦνται καὶ τῶν ἐπιγλύδων, ὅσοι εὐτύχησαν νὰ μετὰσχωσιν αὐτοῦ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΟ Β' ΑΣΜΑ.

(α) Μυριόμοχθε.) Πάντες γινώσκουσι οἴους καὶ ἠλίκοις μόχθους καὶ ἀγῶνας ὑπέστη ὁ λαμπρὸς Λ. Γαμβέττας, κατὰ τὸν Γαλλο-Πρωσικὸν πόλεμον, σπουδαῖον μέρος λαβὼν ἐν τῇ ὑπὲρ τῆς ἀμύνης τῶν Παρισίων ἐνεργείᾳ, καθ' ἣν οὐ μόνον ὑπὲρ στρατολογίας ἐκτακτὸν ἀνέπτυξε δραστηριότητα, ἀλλὰ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐτόλμησεν ὁ ἀκάματος καὶ ἀεροδρομίας νὰ ἐπιχειρήσῃ πρὸς κατόπτευσιν τῶν ἐχθρῶν· ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων οὐκ ὀλίγον συνετέλεσεν εἰς ἐδραίωσιν τῆς Δημοκρατίας, εἰς τὴν Βουλὴν τῆς ὁποίας ἐπαξίως σήμερον προΐσταται ὡς πρόεδρος, οὐδεμία δὲ ἀμφιβολία ὅτι διὰ τὸν ἀχραιφνῆ πατριωτισμὸν καὶ τὰς ἄλλας περικοσμούσας αὐτὸν ἀρετὰς ἐν τε τῇ Προεδρίᾳ τῆς Δημοκρατίας ἔσται ἐν καιρῷ ὁ ἄξιος διάδοχος τοῦ Γρεβῆ.

(β) Γνωστὸν ἐστίν, ὅτι τὸ Γαλλικὸν ἔθνος ὁμοιάζει εἰς πολλὰ τὸν δῆμον τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων, μάλιστα δὲ εἰς τὸ φιλελεύθερον καὶ δημοκρατικὸν φρόνημα, ἵνα παραλίπω τ' ἄλλα.

(γ) Ἡέλιον καλέουσι.) Τὸ Γαλλικὸν ἔθνος ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1789 καὶ ἐφεξῆς τοσοῦτον ἐπενήργησεν ἐν Εὐρώπῃ, ἐπομένως καὶ ἐπὶ πᾶσαν σχεδὸν τὴν ἀνθρωπότητα πρὸς διάδοσιν τοῦ πνεύματος τῆς ἐλευθερίας καὶ διὰ τῶν ὅπλων καὶ διὰ τῶν συγγραφῶν, ὥστε πάντες στεντορεῖω τῇ φωνῇ κηρύττουσιν, ὅτι ἀπὸ τῆς Γαλλίας, ὡς ἀπὸ ἐστίας φωτεινῆς, ἐπήγαγε πᾶσα ὑπάρχουσα ἐλευθερία εἰς τὰ πεπολιτισμένα ἔθνη τῆς οἰκουμένης, δι' αὐτῆς δ' εἶναι προωρισμένον ν' ἀνατείλῃ τὸ παντοδύναμον φῶς αὐτῆς καὶ εἰς ἐκεῖνα τὰ ἔθνη, ἔνθα δεσπόζει εἰσέτι τὸ σκότος τῆς τυραννίας καὶ τοῦ βαρβάρου ἀπολυτισμοῦ.

ΕΝ ΘΑΛΕΡΟΝ ΔΑΚΡΥ

ΕΙΣ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΝ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΝ

ΤΟΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΑΟΙΔΟΝ (α)

ὦ ποποὶ! ἦρά γε κείνα σίγησαν χρύσεια χεῖλη,
Οἴμοι! Ἀριστοτέλους τοῦ Βαλαωρίτου.
Καί γε τὸ ὕστατον κύκνιον ἦσέ ρα λίγειον ἄσμα.
Πατρίδος οὐκ ἄρα δὴ γ' Ἠπείροιο ἐμῆς,
Ἡδὲ τε Θεσσαλίας Ἐριβώλακος, ὡς ποτε ἦσε
Πήματα δουλείου ἡματός δακρυχέων.
Οὔγε κ' ἐλευθερίας θ' ἅμα ἡματα φαενὰ ἄσει
Λεῖβετε, λείβετε γοῦν δάκρυα Ἑλλάς ὅλη.

Ἐν Βουκουρεστίῳ 22 Αὐγούστου.

ΧΡ. ΚΑΛΩΤΑΙΟΣ.

(α) Συγχαίρω ἀπὸ καρδίας τῷ κυρίῳ Δρακούλῃ ἐπὶ τῇ ωραίᾳ ἐλεγείᾳ εἰς τὸν Πανελλήνιον ποιητὴν, καὶ χάριν ἀπονέμω αὐτῷ, ἐξωθήσαντι καὶ τὸ ἐμὸν ὀλίγον δάκρυ, ὅπερ μετὰ σεβασμοῦ προστίθημι ταῖς χοαῖς, ἃς ἅπασα ἡ πατρίς προσήνειγε καὶ προσοίσει ἐσαεὶ εἰς τὴν ἱερὰν μνήμην τοῦ ἀοιδίου.

τ. φ. 2.

IN GALLIA
1912
L'AVANTAGE DE LA VITICULTURE
DANS LE DÉPARTEMENT DE LA SEINE

Le vin de France est le plus célèbre du monde. On le trouve dans toutes les régions de la France. Il est le fruit de la vigne, qui est cultivée depuis des siècles en France. La viticulture est une activité importante pour l'économie française. Elle permet de créer des emplois et de maintenir un patrimoine culturel riche. Les vins de France sont appréciés dans le monde entier pour leur qualité et leur diversité.

LA VITICULTURE

(a) Le vin de France est le plus célèbre du monde. On le trouve dans toutes les régions de la France. Il est le fruit de la vigne, qui est cultivée depuis des siècles en France. La viticulture est une activité importante pour l'économie française. Elle permet de créer des emplois et de maintenir un patrimoine culturel riche. Les vins de France sont appréciés dans le monde entier pour leur qualité et leur diversité.

 SISMANOGLIO
MEGARO

 SISMANOGGIO
MEGARDO